

GENERAAL PÉTAIN,
de verdediger van Verdun.

Ik kon niet nalaten het jonge mensch hierin volkomen gelijk te geven.

We hadden intusschen de eerste verdieping bereikt, waar de heer Wannink zijn kamer had en ik reikte hem de hand ten afscheid. Hij scheen hiervan echter nog niet te willen weten en drong aan dat we op zijn kamer nog een „slaapmutsje" zouden drinken. Ik was moe en slaperig, had dus aan zijn slaapmutsje geen de minste behoefte en wilde reeds weigeren, toen Meissen zijn aanbod aannam en mij met een blik het zwijgen oplegde.

Nadat we plaats genomen hadden en de heer Wannink ons een sigaar had gepresenteerd, zette hij zijn gesprek over den diefstal voort.

„Als ik op dien morgen op mijn kamer was geweest," ging het jonge mensch voort, „zou ik er zeker iets van gemerkt hebben, want de deur van mijn slaapkamer is vlak over die van de familie Van Heeckeren . . . ."

„Dat heb ik gezien," meesmuilde mijn vriend.

Op dat oogenblik bereikte mijn oor een zacht gekrab en geritsel ; ik keek rond doch bemerkte niets. Eenige minuten later herhaalde zich het gekrab.

„U schijnt last van muizen te hebben," merkte Meissen op.

„Muizen ?" herhaalde Wannink lachend. „Neen, dat is mijn contubernaal !" Hij liet een kort scherp gefluit hooren, het gekrab hield op en terzelfdertijd sprong van de spiegelkast een klein lenig dier op den schouder van den jongen man. Ik sprong op van schrik, Wannink daarentegen schaterde het uit van de pret en het beest bij den nek nemende, zette hij het op de knie.

„Wees U niet bang !" zei hij. „Het is Pompey maar !"

En nu zag ik, dat het beest een klein schrander aapje was. Hij klauterde weer op den schouder van zijn meester, streek over diens haar en keek ons met zijn vinnige oogen guitig aan.

Meissen, die tegenover hem zat, toonde opeens de grootste belangstelling voor het kleine creatuur ; hij deed verschillende vragen betreffende zijnleeftijd, de kunstjes die hij had geleerd en zoo voort ; daarna stapte hij op het aapje toe, nam het in den arm, streek het over kop en rug en vermaakte zich ermee als een schooljongen.

„Hij is mijn trouwe metgezel," zei Wannink. „Ik zou den kleinen snaak niet graag willen missen !"

Eindelijk namen we afscheid van den jongen man en zijn aapje en begaven ons naar onze eigen appartementen. Alvorens zijn kamer binnen te gaan, kwam Meissen nog even bij mij inloopen. Hij stond daar met de handen in de zakken en keek mij glunder aan.

„Wel," zei ik, „heb je wat ontdekt ?"

„Ja," antwoordde hij snel, „ik heb den dief gevonden !"

„Wie is 't ?" vroeg ik, hem ongeloovig aanziende.

„Dat zal ik je morgen zeggen !" was zijn antwoord, terwijl hij lachend de aangrenzende slaapkamer binnentrad.

Toen ik den volgenden morgen ontwaakte, stond Meissen voor mijn bed. Aan het grauwe licht, dat door mijn raam scheen, bemerkte ik dat het nog zeer vroeg was. Ik was eerlijk gezegd een beetje verwonderd en een beetje uit mijn humeur. Een blik op zijn gelaat overtuigde mij, dat mijn vriend een ernstige reden voor zijn vroeg bezoek had.

„Wat is er aan de hand ?" vroeg ik, terwijl ik uit mijn bed sprong.

„Ik vertelde je gisteren," begon hij, „dat ik een ontdekking gedaan had. Ik heb evenwel jouw hulp noodig, ten einde mij te vergewissen of mijn conclusies juist zijn. Heb jij je toestel bij je voor fotografische vergrootingen ?"

„Ja, zeker," antwoordde ik.

„Ga dan met mij mee !" zei hij en holde de kamer uit.

Ik kleedde mij haastig aan en volgde hem naar zijn kamer. Het was ondertusschen helder dag geworden. Zoodra ik gezeten was, haalde Meissen zijn portefeuille te voorschijn, en nam hieruit een samengevouwen stukje geolied papier. Hij opende dit voorzichtig en spreidde het op tafel uit. Vervolgens haalde hij een ander gevouwen papiertje te voorschijn en legde dit, eveneens uitgespreid, naast het eerste.

„Adem niet te sterk, want anders blaas je den boel weg !" vermaande hij. „Ik zou graag willen dat je met jouw vergrootingstoestel de kleine haartjes in elk van deze pakjes

GENERAAL OKA,
de Japansche minister van Oorlog, die als zoodanig zijn ontslag genomen heeft.

GENERAAL ZUPELLI,
de Italiaansche minister van Oorlog, heeft zijn ontslag genomen, omdat hij in actieven dienst wenscht te treden.

DE STRIJD OM EN BIJ VERDUN.
Generaal Joffre (links op de foto) en generaal Pétain (rechts) in een straat te Verdun.

fotografeerde." — „Haren !" riep ik verwonderd uit.

„Ja, zorg er vooral voor elk pakje afzonderlijk te fotografeeren."

Ik ging uiterst zorgvuldig aan 't werk en was in den loop van den dag in staat hem het resultaat te laten zien : een tweetal foto's, waarop eenige dikke staafjes te zien waren : de haren uit de pakjes, eenige honderden malen vergroot.

Ik moet eerlijk bekennen dat ik ten hoogste verwonderd was en niet in 't minst begreep waarvoor hij deze foto's noodig had en waarom hij de beide pakjes zoo zorgvuldig gescheiden gehouden had, daar de foto's niet het minste verschil te zien gaven.

Meissen bekeek de beide foto's met bijzondere voldoening en stak ze eindelijk in zijn zak.

„Hoe is 't," zei ik min of meer ongeduldig. „Zal 't je behagen mij iets van je ontdekkingen mee te deelen ?"

„Luister !" antwoordde hij glimlachend. „Ik heb den dief van het collier gevonden. De zekerheid hebben jouw foto's mij verschaft. Toen ik gisteren de slaapkamer van de familie Van Heeckeren rondzag, was het eerste wat mij trof, dat er behalve het collier slechts eenige chocolade-tabletten waren ontvreemd. Het juweelenkistje stond onaangeroerd. Alleen het schitterende halssnoer, dat open en bloot op de toilettafel lag, was gestolen. Dit bracht mij dadelijk tot de overtuiging dat alleen een kind of een dier de domheid kon begaan om naar een doos chocolade te grijpen in plaats van naar het juweelenkistje. De gedachte van een kind moest ik evenwel opgeven, omdat een kind niet in de kamer kon komen ; een dier daarentegen wel !"

Mij het voorgevallene van den afgeloopen nacht herinnerende, keek ik mijn vriend verbaasd en bewonderend aan. Ik zei echter niets.

„Nu vond ik op de toilettafel," ging Meissen voort, „eenige korte grijze haren. Ik nam er drie of vier van op en bekeek ze nauwkeurig. Het waren kortestugge haartjes en ze konden onmogelijk van den heer Van Heeckeren, die bovendien

HET NEDERLANDSCHE STEUNCOMITÉ TE ANTWERPEN.
De Nederlandsche arbeiders te Antwerpen verdienden over het algemeen een goed stuk brood, totdat de oorlog kwam, en aan alles een eind maakte. Het werk aan de haven en in de fabrieken stond binnen enkele weken stil en in gezinnen waar eertijds welvaar theerschte, klopte de armoede alras aan de deur. De te Antwerpen bestaande Nederlandsche liefdadigheidsvereeniging „Hulpbetoon" kon door vertrek van bijna al haar leden geen hulp bieden, waarom de nog overgebleven bestuursleden besloten een tijdelijke commissie in het leven te roepen, welke zou trachten door het verzamelen van giften van particuliere zijde, de hulpbehoevende Hollanders te steunen. Kort na de oprichting was men genoodzaakt een beroep te doen op de autoriteiten, hetgeen, dank zij den krachtigen bijstand van den heer J. A. van den Bergh, consul-generaal der Nederlanden te Antwerpen, niet te vergeefsch was. Een nieuwe commissie kwam tot stand. Zooveel was er echter noodig, dat een bede tot het Vaderland moest gericht worden om hulp. Het Koninklijk Nationaal Steuncomité 1914 trok zich het lot aan van het jonge comité te Antwerpen en stelde wekelijks een flink bedrag beschikbaar. Onmiddellijk werd toen aangevangen met een goede armenzorg. Nog eenmaal werd om steun gevraagd aan het Vaderland. Het resultaat was groote zendingen aardappelen, knolrapen en zuurkool. Maar het was noodig. Immer vermeerderde het getal dergenen, die om steun en hulp kwamen. Gelukkig is het Steuncomité thans in staat allen die er om vragen en die het verdienen, den gevraagden onderstand te verschaffen. — Onze foto werd genomen tijdens de uitreiking van de van het Nederlandsch Steuncomité 1914 ontvangen aardappelen, knolrapen en zuurkool. 1. Hoogedel Gestr. heer J. A. van den Bergh, Consul-Generaal der Nederlanden te Antwerpen, eere-voorzitter v.h. Ned. Steuncomité. 2. Mej. Adr. v. d. Bergh. 3. L. H. Smeding, voorzitter. 4. Mr. J. G. Blink, secretaris. 5. A. J. Schrikker, asp. vice-consul. lid. 6. B. Wynperle, 2e penningmeester. *(foto L. Marinus. Antwerpen).*